

motoristi

Moottoripyöräkerho 69 ry

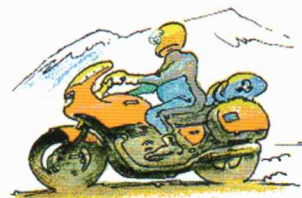
Nro 1 · Maaliskuu 2012

Mp-messut

Pystymettä

5.5.	Motoristi Survival Day, Nokia	Nokian Renkaiden testirata, ilm. www.mp69.fi/motoristisurvival
6.5.	Motoristi Survival Day, Nokia	Nokian renkaiden testirata, ilm. www.mp69.fi/motoristisurvival
19.-20.5.	Motoristi Survival, Mänttä	Ilm. www.mp69.fi/motoristisurvival
20.5.	Motoristin kirkkopyhä Petäjäveden vanha kirkko	Kokoontuminen Huoltamo Kyläseppä, Petäjävesi klo 11.00. Lähtö paraatijoon klo 11.30, kirkko klo 12. Ks. tiedote toisaalla.
8.-10.6.	Akkaralli, Ilmajoki, Riistavallin metsästysmaja	Os. Riistavallintie 156. Yhteystiedot Seija Sampo, p. 050-3483 747 seija.sampo@netikka.fi Ks. tiedote toisaalla.
6.-8.7.	Kontioralli	Kontrolli Särkisalmen ala-aste, Parikkala, Myllysuluntie 44. Ks. juliste toisaalla. Vain MP 69 kerhon jäsenille tai kutsuille pyöräkunnille. www.mp69.fi
14.-15.7.	MAX 22 nuorten ajokoulutus Ahveniston moottorirata	Lisätiedot ja ilm. nuorisovastaava Tommi Lumiaho, tommi.lumiaho@mp69.fi
14.7.	Old Farts Can Drive Too Ahveniston moottorirata	Ratavuoroja vanhemmille kerholaisille MAX 22 kurssin yhteydessä.
26.-28.10.	Etelän Pystymettä, Mikkeli	Myöhemmin Motoristiin ja www.mp69.fi nettisivulle
	Pohjoisen Pystymettä	

Tervetuloa MP 69 Motoristin kirkkopyhään 20.5. klo 11.00

Petäjäveden vanhaan kirkkoon.
UNESCO:n maailmaperintökohde.
Kokoontuminen klo 11.00 huoltamo
Kyläseppä, Petäjävesi, valtatie 23 varrella,
Keuruu-Jyväskylä.
Paraatijoon lähtö huoltamolta klo 11.30,
messu vanhassa kirkossa klo 12.

Tarkempi ohjelma nettisivulle www.mp69.fi.

motoristi

Nro 1 ● MAALISKUU 2012

Moottoripyöräkerho 69 ry.

42. vuosikerta. Ilmestyy maaliskuu-, touko-, elo- ja joulukuussa.

Toimitus: päätoimittaja Oiva Lepola puh. 050 528 9239, motoristi@mp69.fi

Painopaikka: Tammerprint Oy, Tampere 2012. Taitto: Tmi Lehtiapu/Marja Rissanen

Kannen kuva: Kannen kuvat: MP-messujen hulinaa! / Pystymettään saapui ennätysmäärä väkeä.

Valokuvat: Risto Vainio ja Oiva Lepola

HALLITUS

Puheenjohtaja

Rami Kotilainen
Nevastie 12
36110 Ruutana
Puh. 044 726 7374
Email: rami.kotilainen@mp69.fi

Kerhoemäntä

Anna Pukkila
Puh. 044 918 8492
Email: anna.pukkila@mp69.fi

Päätoimittaja

Oiva Lepola
Niilontie 1 B 8
35600 Halli
Puh. 050 528 9239
Email: oiva.lepola@mp69.fi

Sihteeri

Malla Ferreira
Vaaraniementie 4 C 11
37120 Nokia
Puh. 050 543 2720
Email: malla.ferreira@mp69.fi

Kassanhoitaja

Mauri Sandberg
Tampere
Email: mauri.sandberg@mp69.fi

Koulutusvastaava ja

Kansainväliset asiat

Markku Ahlsten
Koelentäjänkatu 19
33900 TAMPERE
Puh. 050 67 155 (matka)
Email: markku.ahlsten@mp69.fi

Nuorisovastaava

Tommi Lumiaho
Piettasenkatu 42 A 8
33580 TAMPERE
Puh. 050 409 3450
Email: tommi.lumiaho@mp69.fi

Jäsenvastaava

Tapani Aakkula
Keljontie 57
36420 SAHALAHTI
Puh. 050 337 1748
Email: tapani.aakkula@mp69.fi

Kerhotavaravastaava

Juha Räsänen
Ruutana
Puh. 050 384 3598
Email: juha.rasanen@mp69.fi

Sisältö

Pääkirjoitus.....	2
Päätoimittajan palsta.....	3
Moottoripyörämessut 2.-5.2.2012	
Helsingin Messukeskuksessa	4
Koulutusnurkka:	
FEMA valvoi etujamme pakkasessa	10
Kontioralli 6.-8.7.2012	11
Kerhopesän avajaiset pikkujoulutunnelmissa.....	12
Motoristi Survival -koulutukset.....	14
Terveisiä Läyliäisten Pystymettästä.....	15
Pystymettä sumussa ja aina nuotion loisteessa.....	16
Route 66 moottoripyörällä, vanhan unelman toteutuminen	20
Pyynikin ajot 40 v	27
69 Shop hinnasto	28
Motoristi mediakortti 2012	29

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 R.Y.

Osoite: PL 769, 33101 TAMPERE

Jäsenmaksutili:

Nordea Tampere-Hervanta 224318-12479

<http://www.mp69.fi>

mp69@mp69.fi

Uusi kausi odottaa

Tätä kirjoittaessani, lumitöiden ja polttopuiden kantamisen jälkeen, ei vielä oikein meinaa uskoa kuinka lähellä uusi ajokausi oikeastaan onkaan. Toisaalta mahtuunan joukkoomme niitäkin, joiden ajokausi ei katkea, vaikkakin kalusto saattaa olla talvisaikaan toinen. Uusi kausi tuo mukanaan taas uusia haasteita mutta myös niitä tuttuja tapahtumia, esimerkiksi vaikkapa Kontioralli ja MAX22, joita itse jo innolla odotan. Tämä odotusaika onkin mitä oivallisinta aikaa tehdä kaikkia niitä pieniä ja suurempia huoltotöitä, mitkä syksyllä jäivät vielä tekemättä. Jos tällä kaudella ne saisikin rauhassa tehtyä ennenkuin sulan asfaltin kutsu kasvaa ylitsepääsemättömäksi.

Tämän vuoden tapahtumamekin ovat jo pyörähtäneet käyntiin. MP-näyttelyssä olimme viime vuosien tapaan liikkeellä näkyvästi tuomassa esiin kerhoa ja sen toimintaa. Itse yritin ehtiä olemaan mahdollisimman monen osastolla piipahtaneen ihmisen kanssa juttusilla. Oli kyllä mukava tavata vanhoja tuttavuuksia ja ehdottoman mukavaa oli ehtiä vaihta-

maan edes muutama sananen monen kerhoomme messuilla liittyneen uuden jäsenen kanssa! Kiitos teille kiinnostuksesta kerhoomme ja uskon, että kerhoomme kokoontumisissa ja muissa tapahtumissa saatte varmasti jäsenmaksullenne vastinetta!

Messuilla myös jäsenistö pääsi näppärästi kertomaan suoraan hallituksen edustajille mahdollisia huoliaan ja toiveitaan kerhon asioista. Näitä kirjassimme ylös ja käsittelemme niitä seuraavissa kokouksissamme. Itse en kovin tarkasti tullut näyttelyä kolonneeksi, mutta aina siellä tulee muutamiin asioihin kiinnittäneeksi huomiota. Tänä vuonna oli ilo katsastaa esimerkiksi Japsitarojen näyttävä osasto. Kävin myös kuulaamassa uutta Ducatin Panigalea ja muutamaa muutakin laitetta.

Messuviikonloppuna oli mukava huomata myös nuoremman väestön olevan kiinnostunut kerhomme toiminnasta! Seuraava haasteemme onkin saada nämä nuoret mukaan tapahtumiin ja mukaan mukavaan motoristiseen. Myöskin aiemmalla palstal-

lani esiini nostama huoli aktiivijäsenistön kaventumisesta sai jo valon syttymään tunnelin päähän. Osastollamme oli mukana puuhaamassa jo uusia kasvoja, kiitos heille suurenmoisesta työpanoksesta onnistuneiden messujen luomisessa! Kuitenkin yhä esitän tässä jäsenistölle toiveen osallistua mukaan tapahtumien järjestelyihin ja tehtäviin. Ja koska kerhollamme on jäsenistöä ympäri maan, olisi toivottavaa saada jäsenistöä aktivoitua toimintaan myös joka puolelta maata. Aktiivisia toimijoita tarvitaan aina.

Vielä palstani lopuksi välitän Terttu Sarénin kiitokset kerhoomme pitkäaikaisen aktiivin Hannu Sarénin, tuttavallisemmin Viiksen, siunaustilaisuuteen osallistuneille motoristeille.

Kevättä jo innolla odottaen:

Rami Kotilainen

Ps. Perinteinen talviralli on jo tätä kirjoittaessani juuri järjestetty Halsualla. Siitä saamme toivottavasti kuulumisia tarkemmin viimeistään seuraavaan lehteen!

PÄÄTOIMITTAJAN PALSTA

Vuosi lähti sujuvasti käyntiin. Edellistalven tavoista jäi muistiin pakkasen paukuttelu ja lumikinokset. Noihin on saanut tottua tälläkin kertaa. Juuri MP messujen aikaan maisemat menivät oikein reippaasti miinukselle mutta uskollinen messuväki ei säiky vähän isommistakaan miinuksista. Johan tässä ollaan uuden ajokauden kynnyksellä niin ettei ehdi unohtumaan. Crossipyörä hävittää ajotauot olematomiin. On se oma ilmiö kun pääsee tuuleen ja tuiskuun pörräämään, keliä ei tarvitse pohtia.

Pari huippunimeä Yamaha ja Honda olivat poissa messuilta. Mietittävää näiden osalta, painotuksia, pyörämarkkinoista yleensä. Yleisemmin ei kuitenkaan ole kuulunut että merkittäviä muutoksia olisi tapahtunut. Messut osoittavat että pyöräkauppojen oville on tulijoita ja kauppa käydään.

Oma kerhomme sai siellä näkyvyyttä reippaalla meiningillä. Pyöräsimulaattori tuntuu olevan hyvä täky vetää väkeä kokeilemaan. Joitain toiveita onkin että siitä voitaisiin kehittää käyttökelpoista laitetta liikenneturvallisuuden parantamiseen motoristien koulutuksessa. Siltä osin omat Motoristi Survival kurssimme on nähty ja hyväksi havaittu. Kevään ainoa 2-päiväinen kurssi Mäntässä 19.-20.5. oli tätä kirjoittaessa buukattu jo aika täyteen, kymmenkunta paikkaa jäljellä. Parilla yhden päivän Survival Day kursseilla 5. ja 6.5. Nokian Renkaiden testiradalla on vielä reippaasti tilaa.

Nuorten puolella MAX 22 kurssi on kerännyt lisää mielenkiintoa ja osanottajia. Ahveniston moottoriradalla 14.-15.7. pääsee kokeilemaan rata-ajoa. Siitä saa hyvää tuntumaa pyörän hallin-

taan. Rata on melko vaativa, jyrkkiä mutkia ja korkeuseroja, ajetaan kaiteiden välissä. Sijainniltaan erinomainen, Hämeenlinnan laidalla. Muut radat ovat etäällä ja matkat haittaavat.

Muut tapahtumat alkavat perinteisesti Motorisin kirkkopyhällä Petäjäveden vanhassa kirkossa 20.5. Kokoontuminen Petäjäveden keskustassa huoltamo Kyläsepässä klo 11 ja ajoparaati 11.30 vanhaan kirkkoon. Se on UNESCO:n maailmanperintökohde, erityisesti hirsirakennustekniikan osalta. Oli tutustumiskohdeena Riihivuoren Kontiorallissa 2007. Kutsu toisaalla

Juttua jatkuu kesäkuussa 8.-10.6. Akkarallilla Ilmajoella. Siitä tiedotus toisaalla lehdessä. Heinäkuussa 6.-8.7. vietetään Kontiorallia kaakonkulmalla. Kontrolli Särkisalmen ala-asteella Parikkalassa. Se on mennyt hyvin kaupaksi vaikka Kontio palautettiin jäsentenväliseksi, etsittiin alkuperäisiä perinteitä, luovuttiin isosta sirkusmeiningistä. On se vuoden tapaus rallimarkkinoilla. Kutsun perusteella vieraskin pyöräkunta pääsee mukaan.

Oman lukunsa muodostaa oma kerhotila, Kerhopesä, entisen Suomen Trikoon tehdastiloissa, Pynikintien varrella Tampereella. Hallitus ja kouluttajat ovat jo

hyväksi havainneet. Tärkeintä on että tila riittää kerhon tukikohdaksi, varastot, tarvikkeet, arkistot, oleskelutila. Pikkujoulun merkeissä pesä saatiin sujuvasti avatuksi. Tunnelmia toisaalla. Säpinää ja menoa on luvassa kun luukku saadaan tip top kuntoon. Ideat olisivat hyviä vinkkejä Kerhopesän toimintaan.

Laajemmin katsoen haasteita on tiedossa ja luvassa. Markun terveisissä Brysselin kokouksesta tunnetut haasteet tuntuvat olevan edessämme jatkossakin. Katsastuskaavailu ja rakentelussa osien vaihtosäännökset ovat uhkaamassa moottoripyöräilyn harrastajia. Tuntuu kummalta että tässä olisi meille mitään silmätkun paikkaa. Kaavailuilla tuskin saataisiin mitään radikaalia tuloa aikaan liikenneturvallisuuden taholla tai edistettäisiin muutoinkaan harrastuksen tulevaisuutta. Hyvä että saamme tietoa ja terveisiä. Pysymme mukana keskustelussa.

Kuusysillä on hyvät perusteet ja perinteet takanaan. Kerhona siis hyvin pullat uunissa. Mukava ajokauden odotusta kaikille.

Terveisin

Oiva

Osastolle oli helppo tulla eri suunnista.

MOOTTORIPYÖRÄMESS HELSINGIN MESSUKES

MOOTTORIPYÖRÄKERHO MP69 RY

Teitä motoristeja varten

MP69:n ensimmäiset messutiimiläiset saapuivat Helsingin Messukeskukseen jo keskiviikkona pystyttämään osastoa. Varsinainen messuhenkilöstömme koostui monille tutuista Pirkanmaan aktiivijäsenistä.

Paikalta bongattavissa olivat mm. Tommi Lumiaho, Tapani Aakkula, Mauri "Maukka" Sanderg, Kari "KH" Hanski, Juha Räsänen, Mika Mäenpää, Samuel Silvius, Anna "Äitee" Pukkila, Rami Kotilainen sekä Risto Vainio.

Tiimiä täydensivät Taneli Harmaala Helsingistä ja Satu Saarelainen, joka saapui paikalle Joensuusta saakka. Teimme ympäröiväpäiviä, ja tunnustan: öitäkään ei maltettu nukkua! Messuille oli saavuttu jälleen ker-

ran Teitä varten, hyvät motoristit!

Koulutusvastaavaamme Markku Ahlstenia kovasti kyseltiin messuilla, mutta mies oli paikallaan: kerhon kansainvälisissä edustustehtävissä Federation of European Motorcyclists Associations (FEMA) -kokouksessa Brysselissä.

Pyöräsimulaattori messujen vetonaula edelleen

Ville Rankin ja MP69:n koulustiimin toteuttama jarrutus- ja

reaktionopeustesteri oli tänä vuonna uudistettu paineanturilla ja kaatumisefektilä. Laitteen hoitajina osastolla toimivat koulustiiimiläisten lisäksi kerhon kestokaunottaremmen nuorisoaktivistit Else Leppänen ja Veera Hahtala. Molemmat neidot ovat osallistuneet MAX22 -kokoon-tumiseen jo useampana vuonna ja ovat kuusysiläisiä jo toisessa sukupolvessa. Tunnisteanturit oli asennettu oikeaan pyörään, tällä kertaa Samuli Silviuksen syksyllä 2011 hankkima valkoinen kaunotar Suzuki GSX-R 750.

Simulaattori testaa jarrutukseen ja reaktioon kuluva matkaa ja aikaa. Ei se ole niin helppoa, kuten moni totesi. Pienin osallistu- tuja makasi tankin päällä ylettyen juuri ja juuri kahvoille ja voitti isälleen heittämän vedon - isä sai hirvipaistin!

Millaisia uudistusideoita simu- laattoriin syntyi näiden messujen aikana? "Kouluttajapalaverihin on tullut yhteydenottoja eri tahoilta, että laitetta voitaisiin kehittää

mahdolliseen liikenneturvallisuu- den koulutuskäyttöön. Sitä on tarve kehittää entistä simuloi- vampaan ja todellisentuntuiseen suuntaan, näyttöruutuun voitaisiin saada kaupunki-grafiikkaa ja lisä- tä siihen mm. kaasua ja ohjaus", maalailevat tulevaisuuden visioita kouluttajatiimiläiset.

Motoristi Survival -koulutuk- set kysytyjä messuilla

Oli hienoa huomata, miten Moto- risti Survival -koulutuksia osattiin tulla kysymään suoraan messu- osastolta. Koulutuksiin ilmoittau- duttiin ja niitä myös maksettiin!

"Kun on maksettu ja kalen- teriin buukattu, tulee varmasti tultua paikalle", totesi muuan tuleva kurssilainen.

MP69:llä pitkät perinteet kouluttamisessa. Ensimmäiset motoristien koulutustapahtumat järjestettiin jo 70-luvulla ja ovat siitä hioutuneet nykyiseen muo- toonsa. Myöskin kouluttajien oma halu kehittyä ja kehittää koulu-

tusta on ollut menestyksen tae. Kurssit ovat laadukkaita ja eroa- vat kaupallisesta tarjonnasta.

Monet aloittavat ajokautensa osallistumalla joka kevät survival- kurssille. Koulutus etenee pienis- sä ryhmissä ja jokainen saa hen- kilökohtaista palautetta – kaikki kehittyvät. Kurssilla tutustutaan oman pyörän ominaisuuksiin ja lisätään ajamisen nautintoa harjoittelemalla pyörän käsittelyä helpottavia taitoja.

Motoristi Survival -kurssit ovat tarkoitettu kaikille, jotka haluavat löytää ohjastusta uusia ulottuvuuksia oman pyöränsä hallintaan. Kurssi on myös loistava "ruos- teenpoisto" uusvanhalle moto- ristille, joka pitkän tauon jälkeen palaa sarviin. Osallistumista suositellaan myös silloin, kun alle vaihtuu uusi moottoripyörä. Survival on myös mainio liikenne- koulun jatkokurssi.

Kursseille mahtuu vielä!

Survival Day (yhden päivän kurs- ▶▶

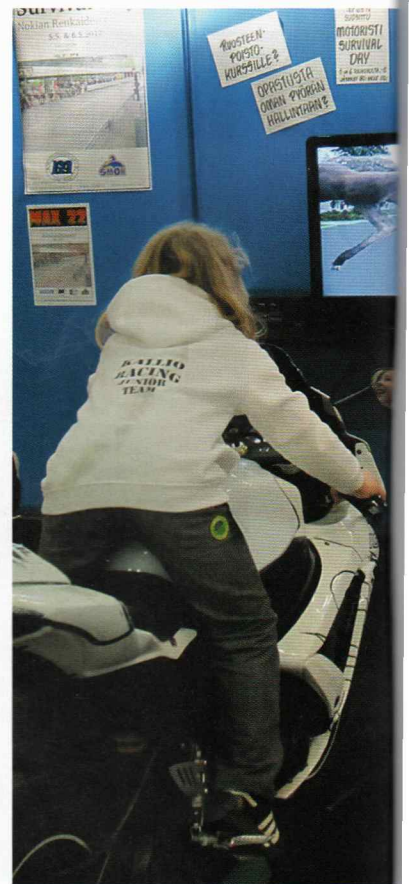
Teksti: Satu Saarelainen
Kuvat: Risto Vainio

UT 2.-5.2.2012 KUKSESSA

Else Leppänen avustaa pientä messuvierasta MP 69 osastolla pyöräsimulaattorin hallintaan. Laite oli kävijöiden suosikki.

Puheenjohtaja Rami Kotilainen palveluvuorossa.

Veera Hahtala sai vieraaksi viereiseltä SMOTO:n osastolta Laura Liimatan. Molemmat ovat olleet nuorten YROY motoristikiilpailun finalisteja. Valokuva Pekka Lankinen.

lomassa ja tauoilla kun rata on vapaana.

2012 Kontioralli 6.-8. heinäkuuta jossain kaakossa

Messuilla perinteisesti valotetaan tulevan Kontiorallin suuntaa. 2012 Kontiorallin kontrollipisteen hoitavat Etelä-Karjalaisella lupasakuudella Parikkalan Motoristit, jotka ovat luvanneet tarjota myös korjaus- ja kuljetusapua tarvittaessa. Kontrollipiste sijaitsee Särkisalmen ala-asteella osoitteessa Myllysuluntie 44, jossa perinteiseen tapaan vasta paljastuu lopullinen rallipaikka. Maisemat ovat huhujen mukaan komeat!

Ralliviikonlopun viimeiset sisä-majoituspaikat myytiin loppuun messujen ensimmäisenä päivänä, mutta telttapaikkoja riittää.

Rallipaikkakarttaan toivottiin menneiden vuosien kokoontumispaikkojen lisäksi näkyviin myös kontrollipaikkojen nimiä. Olipa joku lyönyt vetoakin, missä oli ollut jonkun tietyn vuoden kontrollipaikka. Siihen ei osattukaan ►►

sit) Nokian Renkaiden testiradalla 5. ja 6. toukokuuta. Hinta 80/110 €.

Koko viikonlopun Motoristi Survival 19.-20.5. Mäntässä.

Hinta majoituksineen ja ruokailuineen 169/200.

Ilmoittautua voi netissä www.motoristisurvivat.fi tai koulutusvastaavallemme Markku Ahlstenille. Koska lain mukaan kerho/yhdistys saa kouluttaa vain omia jäseniään, kalliimpi kurssin hinta sisältää vuoden jäsenyyden MP69 ry:ssä.

Moottoripyöräkerho 69:n tarjonta vastaa loistavasti myös aloittavan motoristin tarpeisiin. Rata-ajopainotteinen 16-22 -vuotiaille motoristeille tarkoitettu MAX22 -kokoontumisajo sai messuilla toivottua huomiota osakseen. Kerhon nuorisotoiminta onkin ollut viime vuosina erityisen vireää.

Rata-ajopainotteiseen, nuorille tarkoitettuun Max22 ajotapahtumaan sisältyy 2 päivän ajokoulutus, ruokailut ja majoitus. Vanhemmalle Old Farts porukalle tarjoutuu rata-ajovuoroja lauantaina 14.7. nuorten koulutuksen

MAX 22 vs. Old Farts -rata-ajo 14.-15.7. Ahveniston moottoriradalla

“Tiskin takaa” katsoen huomiota herätti erityisesti se, että tänä vuonna messukävijöiden ikärakenne oli selkeästi nuorentunut. Tämä selittynee messujen laajalla mopotarjonnalla. Onneksi

MAX22:lle on vielä paikkoja!
Ota Tommiin yhteys tai ilmoittaudu www.mp69.fi/max22

osastolla heti heittämällä vasta-
ta!

Kontioralli on palannut juurilleen

Kontioralli kokoontui ensimmäisen kerran vuonna 1967, kerho perustettiin kaksi vuotta myöhemmin 1969. Tuolloin piti olla kerhon jäsenyydestä huolimatta vähintään suosituksia, että saattoi päästä osallistumaan Kontioralliin. Nyt pelkkä jäsenyys riittää. Mukaan saa kutsua avocin sekä yhden pyöräkunnan kerhon ulkopuolelta.

Kokouksissa on ollut ns. "hulluina vuosina" jopa 3500 motoristia, mutta viime vuonna, kun palasimme ns. juurille, uusvan-

halla tekniikalla kävijöitä oli noin 840. Ralli siis kehittyi lähemmäs alkuperäistä ideaansa jäsenten toivomusten mukaisesti.

Yhtiökaupalliset markkinarallit ja heavy-festivaalit on toistaiseksi nähty. Motoristit ikään, kokoon, sukupuoleen tai pyörän merkkiin/malliin katsomatta kerääntyvät yhteen jatkossa nykyaikaan mukautetussa erähengessä. Tätä on toivottu ja tähän on päästy.

History -kuvanurkka messuilla lapsenkengissä

Tavoitteena oli tuoda messukansan ihmeteltäväksi MP69:n arkistoista kaivettu, pysäyttävä kuvashow vuosilta 1969 – tähän päivään. Emme kuitenkaan vielä

saaneet tarjottua ihan sitä, mikä oli visio. Suuria mm. Eero Mikolan lahjoittamia kuva-arkistoja on vihdoin saatu dioilta ja papereilta digiaikaan. Kerhon hallussa on runsaasti mustavalkokuvia ja upeaa kerhohistoriaa. Tähän palaamme vielä tulevaisuuden kokouksissa ja messuilla. Historian tallentaminen on juuri nyt tärkeää, sillä mikäli syntymäaika on jäsenrekisterissämme oikein, täyttää Moottoripyöräkerho 69 ry:n vanhin jäsen tänä vuonna 84 vuotta!

Tervetuloa kerhoon!

Tänä vuonna vanhentuneita, varastoihin jämähtäneitä kerhotootteita ja vanhoja rallipaitoja ei ollut messuilla tarjolla. Sen sijaan olimme teettäneet komean, mustahopeisen, tekstiiliinsilitettävän erikoismerkin, joka oli jäsenille tarjolla vain tämän kerran nimelliseen 3 euron messuhintaan. Mahtavinta oli saada jyrkävään joukkoomme uusia "kuusysiin" kuulumisesta vakuuttuneita motoristijäseniä. Tervetuloa kerhoon kaikki uudet sekä uudelleen liittyneet jäsenet! ■

Rakennettujen pyörien huippuna voi pitää Royal Enfield 1930 mallia. 1140 cc, 210 km/h. Toimii ja pelittää. Valokuva Pekka Lankinen.

FEMA valvoi etujamme pakkasessa

Hallituksen koulutusvastaava Markku Ahlstenin terveiset Brysselin helmikuun kokouksesta

Mikä FEMA on ja mitä sen toiminnalle kuuluu tällä hetkellä?

FEMA - Federation of European Motorcyclists' Associations - on vuoden 1998 alussa toimintansa aloittanut motoristien eurooppalainen edunvalvontajärjestö. Sen tavoitteena on vaikuttaa moottoripyöräilyä koskevaan EU-lainsäädäntöön jo valmisteluvaiheissa. Moottoripyöräilyn turvallisuus on tärkeimpiä tavoitteita. FEMA:n webbisivut osoitteessa: <http://www.fema-online.eu/> FEMAlla on Brysselissä toimisto, jossa työskentelee neljä palkattua työntekijää.

Ketkä Suomesta ovat FEMA:n jäseniä ja ketkä olivat nyt mukana kokouksessa?

FEMA:n jäseninä on 22 motoristiohjelmaa yhteensä 17 maasta. Suomesta mukana ovat MP69 ja SMOTO. Molemmat olivat edustettuina vuosikokouksessa.

Mitkä olivat tärkeimmät asiat kokouksessa?

Kokous oli vuosikokous, jossa valittiin järjestön presidentti ja neljä jäsentä hallitukseen. Pressan paikalle ei ollut muita ehdokkaita kuin nykyinen, joten presidenttinä jatkaa Gerard Livett Iso-Britannia.

Board of Executives jäsenet ovat Juha Liesilinna SMOTO Suomi, Maurice Anderson BVDM Saksa, Theodor Klössner IGM Sveitsi ja Frederic George FFMC Ranska. Tärkeimpänä listalla oli saada priorisoitua viisi asiaa, joihin panostetaan voimakkaasti. Valittavana oli mm. ITS (Intelligent Traffic System), RIDERSCAN (mm. vapaaehtoinen motoristikoulutus), 2BESAFE (motoristiturvallisuus), Guardrails (teiden kaideratkaisut) ja monia muita EU:ssa käsiteltävänä olevia tutkimuksia sekä laki- ja säädösesityksiä. FEMA:n sivulla kohdasta "Issues" löytyy lisää (valitettavasti vain englanniksi).

Mikä kiinnostaa suomalaisia motoristeja eniten FEMA:n tämänhetkisessä edunvalvonnassa?

Motoristifoorumeilta kurkittuna ei oikein mikään. Meillä motoristit eivät valitettavasti ole oikein heränneet tähän edunvalvontaan. Syy on varmasti siinä, ettei suomalainen pahemmin meuhkaa saavutuksillaan.

Voisin kuvitella, että suomalaisiakin kiinnostaisi rakenteluun ja yleensäkin mp:n osien vaihtoon liittyvä, tekeillä oleva lakiesitys, joka pakottaa osien vaihdon jälkeen viemään mp:n konttorille

muutostarkastukseen. Oikein kireälle vietynä kaikki lisätyt tai vaihdetut osat on muutostarkastettava. Jäsenmaille jää jonkinasteinen päätösvalta, miten lakia kussakin maassa sovelletaan, mutta tuntien suomalaisen lainsäätäjän ei tulevaisuus motoristina varsin ruusuiselta näytä. Myös aika-ajoin esityslistalle ilmestyvä vuosikatsastus jakaa mielipiteitä meikäläisten keskuudessa. Toistaiseksi esitys on "pöydällä".

Ranskassa on vireillä motoristien näkyvyyttä liikenteessä parantavia hankkeita. Mitä näille kuuluu?

Tällä hetkellä ollaan odottavalla kannalla. Alun perin patonkien eduskunta esitti v.2013 alusta voimaan astuvaa lakia ns. HiViz-liivin käyttöpakosta, jota motoristit eivät hyväksyneet. Asia kääntyi sittemmin eduskunnassa siten, että motoristilla pitää olla ajaessaan heijastavasta materiaalista valmistettu 150 neliösentin kokoinen alue ajovarusteissaan. Parin euron käsivarsinauha riittää, kunhan 150 cm2 vaatimus täyttyy. Laki koskee myös turisteja.

Oliko Brysselissä hyvä ruoka ja juoma?

Jo lentokentällä mainostettiin Belgiassa olevan yli 600 olutlaatua. Kaikkia en ehtinyt maistaa, mutta ne, joita maistelin, olivat erinomaisia. Ruokakin oli hyvää ja sitä maisteltiin riittävästi.

Mitä muuta jäi mieleen reissusta?

Kun Brysselissä sataa lunta 5 cm, niin liikenne on kaaoksessa. Positiivisena asiana mieleen jäi tässäkin kokouksessa vallinnut "motoristihenki". Vaikka välillä mielipide-eroja ratkotaan kovaäänisesti, silti saadaan aina asioihin kaikkia tyydyttävä ratkaisu.

Antti U

6.-8.7.2012

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

KONTTORALLI

Kontrollipaikka Särkisalmen Ala-aste

Kerhopesän avajaiset

PIKKUJOULUTUNNELMISSA

Kerhomme uusi kerhotila sai hallituksen kokouksessa nimen Kerhopesä. Ehdotuksia saatiin melkoinen joukko ja hallitus sai ratkaisun aikaan yhdistelmänimeä käyttäen. Harkittiin sopivammaksi kuin yksittäinen nimi. Voittanutta ehdotusta ei tästä syystä nimetty. Luovuttu palkinto meni arvontaan kaikkien ehdottajien kesken. Hallituksen kokouspäivän iltana päästiin tositoimiin ja kokoonnuttiin parinkymmenen vieraan voimin pikkujoulun merkeissä.

Siihen asti luukkuna toiminut tila muuttui Kerhopesäksi. Arvonassa nousi Tapani Lindin nimi ja hän sai mukaansa talvipuffin. Tiloja on käytetty hallituksen ja kouluttajien kokouksissa. On tunnut hyvältä kokoontua omaan tilaan, vapaana kun tarvitaan. Kaikki kerhotarvikkeet paikalla ja käytettävissä. Kalusteet täydentyvät vähitellen. Talkoilla on kasattu merkittävä osa säilytystiloja ja hyllyjä.

Kuten tapaan kuuluu niin pikukujouluissa vieraili joulupukki. Motoristihenkinen varmaankin kun päähineenä punainen kerhopipo. Jutustelun lomassa iltapuhde kului suupalan, glögin ja torttukahvien merkeissä. Tunnelma kulkee itsestään kun harrastusympyrät ovat kaikille yhteisiä. Kuvasatoa illan tapahtumista. ■

MOTORISTI survival

Ilmoittaudu suosittuihin kevään koulutuksiin.

Nyt myös yhden päivän kurssi tarjolla.

lisätiedot www.mp69.fi tai koulutus@mp69.fi

Survival Dayt 5.5.2012 ja 6.5.2012 Nokialla

Hinta jäsenet 80 €, muut 110 €

Hinta sisältää ruokailun.

Motoristi Survival 19.-20.5.2012 Mäntässä

Hinta jäsenille 169 €, muille 200 €.

Alle 18 vee 75 €

Hinta sisältää ruokailun molempina päivinä,
la iltana sauna.

Majoittuminen Peltolan luomutilalla.

Valokuva Oiva Lepola

Terveisiä

Läyliäisten Pystymettästä

No niin... vuosi vaihtui ja mielestäni juuri nyt on sopiva hetki muistella hieman mennyttä Pystymettä 2011 tapahtumaa näin järjestäjän näkökulmasta.

Aluksi kiitosta haluan antaa vielä talkooporukalle, joka oli järjestelyissä aktiivisesti mukana, Kiitos. Ideat Pystymettä 2011 leiripaikan muotoutumisesta ja sen infrastruktuurista tuli paljolti yksittäisiltä talkoolaisilta. He vastasivat yksilöinä myös pitkälti ideoidensa toteutuksista käytännön tasolle.

Tapahtuma sai kylällämme paljon huomiota ja positiivista palautetta. Näkyvyyden tapahtumasta takasi paikallislehtemme, joka antoi tapahtumalle huomattavan suuren palstatilan, kiitos siitä alueemme paikallislehdelle ja toimittajalle. Motoristit taas olivat tervetullut piristysruiske kylämme bisneksille, joka näkyi huoltoasemalla, ravintoloissa ja vähittäiskaupoissa. Suurin kiitos tietenkin kuuluu kaikille niille motoristeille, jotka saapuivat Pystymettään.

Erytisesti huomiotani herätti kuinka herrasmiehiä ja - naisia olitte. Tapahtuman loputtua leiripaikka jäi niin uskomattoman siistiin kuntoon, tuskin tupakan tumpiakaan löytyi metsästä. Myös jätteiden lajittelusta täytyy antaa porukoille arvosanaksi kiitettävä. Pulloista ja tölkeistä kertyneet palautusmaksut tullaan lahjoittamaan sydänsairaita lapsia tukevalle yhdistykselle ja Läyliäisten alakouluikäisille Sympppispainijoille. Oli ilo olla isännöimässä Pystymettä 2011

tapahtumaa. Nyt siis vuosi on vaihtunut ja varmasti kaikki odottelevat mielessään jo 2012 tapahtumaa.

Turvallisia tulevan motoristikauden ajokilometrejä kaikille ja

viimeistään Pystymetsässä taas nähdään.

Terveisin

Leo Oila, Läyliäinen

Teksti ja kuvat:
Oiva Lepola

Pystym aina nu

Pystymettäretki lähti liikkeelle Jämsän kimp-
pan matkassa totuttuun
tapaan Jämsän Shelliltä.
Kiikarissa oli että keli
pysyisi sulana, lämpimän
puolella. Kiikarointi ja
hartaat toiveet palkit-
tiin niin että lähdöstä
ei tarvinnut keskustella
enempää. Kimpassa
Padasjokea kohti,
tuttuun kahvilaan
tauolle.

Pystymettän portilla ihme-
teltiin kunnon toteemipaalua
johon kirjailtu tapauksen nimi,
32. Pystymettä 2011. Jämsän
Kimpan kaverit jääneet
pieniksi paalun juurelle.

että sumussa ja otion loisteessa

Aamusumu oli kutakuinkin puuroa. Eikä tuntunut katoavan mihinkään, tiheni entisestään, tiivistyi asusteisiin. Häneenlinnaa kohti ajaessa sumupuuro kätki liikenteen ja tien harmaan rännin taakse. Tunnelmaa ei menetetty. Tiedossa oli mukava metsässä viihtymisen olotila, vastineeksi kaikelle valmiille.

Mukana oli pelit ja kamat, puolijoukkueelta kamiinoineen, ilmapatjoja, telttasängyssä nukkuja sai viettää kissanpäiviä. Oma pakaasi sisälsi makuualustan, muutaman sentin ilmatäytepatjan. Aikaisemmilta reisuilla koettu polttopuuongelma jäi historiaan, meillä oli oma moottorisaha matkassa.

Läyliäisten kylällä täydennykset varusteisiin, syötävää, juotavaa matkaan. Perillä ei olisi muuta tarjolla kuin vesihinkki. Se antaa Pystymettälle vain kipinää ja tuo kuvioihin aidon mettäläishengen. Omat kamat eikä mitään muuta.

Portille johti tietysti metsätie, ajettuun hiekkaan pyrki kaivautumaan mutta ei haitannut tahtia. Portti oma lukunsa. Tukkipuu ylösalaisin, juurakko taivaalla, varsinainen toteemipaalu. Sitähän aikoinaan intiaaniheimot käyttivät komentopuuhiinsa. Jäi takuulla kävijöiden kameroihin. Tie pehmeni lisää mutta oltiin ajoissa liikkeellä niin ei tarvinnut kärrätä kamoja kauas. Kuusikosta tasainen paikka teltalle, pyörät tien varteen.

Taloksi asettautuminen. Aina oma lukunsa. Porukan voimin iso teltta nousee. Nykylyhdyt syrjäytävät öljysellaiset. Yhdessä oli jopa pieni kompassi. Sen eduista ei saatu vahvistusta. Teltassa

olisi saattanut suunnistaa sen avulla omille tiluksille. Varsin pian ilmeni, että kompassilyhtyä käyttämällä olisi eksynyt varmemmin kuin ilman sitä.

Polttopuita oli tarjolla metsässä. Niitä oli osittain katkottu pätkiksi joita kanniskeltiin tiluksille. Moottorisaha sai töitä, kirvesmies samaten. Tukiinpätkästä saatiin jätkänkynttilä, jäi odottamaan vuoroaan. Myöhemmin kehitteli itsestään kunnan soihdun, Kamiina tulille niin teltta lämpeni ja maa kuivui. Ja ulos nuotio. Siinä tunnelma hymyili itsestään.

”Pikasuupaloja lämpimäksi. Oluttakaan ei voinut unohtaa.”

Porukkaa tuli jonokaupalla. Tieränni pehmeni, pyöriä juuttui soraan. Saimme urakoita työntöapuna. Sivuvaunupyörä tapasi kipaista hiekassa linkkuun. Joku meni niin että sora lensi. Crossipyöräilijän tekniikkaa, ei jää välille. Iltakierroksella metsä oli täynnä valonauhoja. Pimeässä kannikossa tuikku on tarpeen. Kompassituikkua ei varsinaisesti kannattanut kuskata mukana.

Kamiinan ruokaa oli hyvin varastossa. Pulmana se että kipinämikkoa ei saatu vahvistettua niin pyntä jäähdytti yöllä. Kun maa lämpeni eikä asteet ulkona laskeneet liiaksi niin kamiinan tauot kävivät läpihuutojutusta. Joku hoksasi säännöllisen epäsäännöl-

lisesti keskeyttää tauon.

Lauantaina hyvää aikaa valmistella metsäravintolaa. Foliorsiaan hiukan vettä, kansi päälle niin eväät lämpiävät tuokiassa nuotiolla. Meillä oli tarjolla loimulohipäivällinen. Vie aikansa mutta vie myös makuhermot mukanaan.

Jätkänkynttilä sai aikaan laadukkaan soihdun.

Loimulauta tuikahti nuotiolämmöstä tuleen mutta mitäs tuosta. Simppeli sammutustoimenpide ja lohen loimuilu jatkuu. ▶▶

Toteemipaalun juurella portilla kävi kamerolla vilske. Jämsän kimppa vieraillla vahvistettuna. Valokuva Paavo Ojala.

Tarkempaa silmäystä maise-
miin. Pyöriä löytyy joka lähtöön.
Saimme kaveriksemme pari
sivuvaunupyöräilijää pohjoisen
suunnalta. Vanha boxerikone oli
tuottanut huolta tulomatkalla,
käyntihäiriöitä. Pojilla oli tietoa
ongelmasta, ilmeisesti kansitiivis-
te pettänyt. Varaosa oli matkassa
niin tiivistettä vaihtamaan. Met-
sässä onnistuu. Boxerikoneen
sylinteri on tarjottimella, kansi irti
ja uusi tiiviste. Oikea sylinteri on
sivuvaunun välissä niin kaipaa
kiinnitysten irrottamista. Tulos oli
selvä, tiiviste palanut reunasta,
vuoti painetta. Ilmajäähdytys ei
tarvitse nestettä. Silloin vuoto
torppaa nopeasti pyörän tien
poskeen.

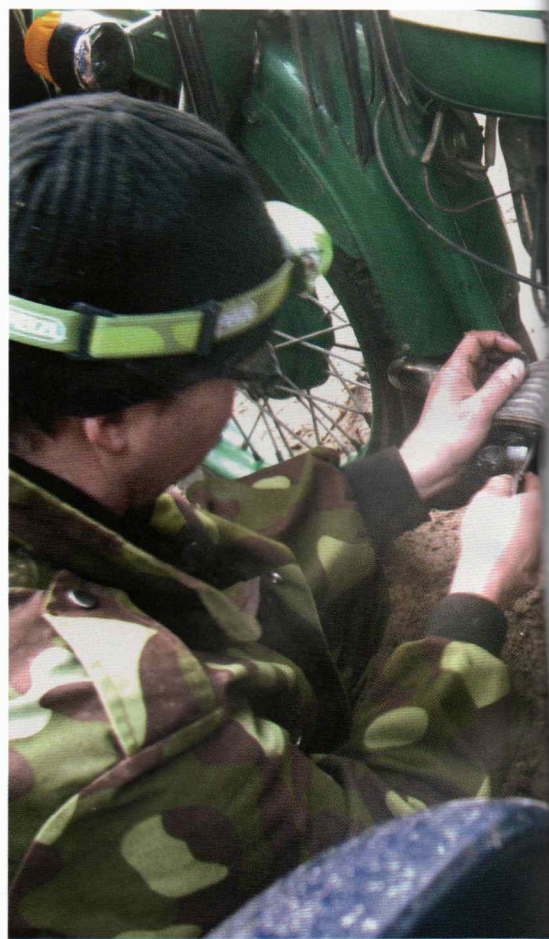
Ruokailu kenttätehtiössä on
yksilöllistä. Kekseliäisyys tuo
avun. Puun oksat toimivat välinei-
den säilytyspaikkana. Tarjolle saa
mukiinmenevää syötävää. Huolen-
pitoa se että metsävessat olivat
täällä siistejä paikkoja. Tärkeää

ja mukavaa. Järjestäjille terkut ja
kiitokset.

”Metsäläiselämä on motoristille kuin toinen luonto.”

Leirin perustaminen samaten.
Pipo ei kiristä, tullaan juttuun
tutun ja vähemmän tutun kanssa.

Yöllä tihutti vähän vettä mutta
päivällä ihan mukavaa metsä-
läisenä. Leirin purkutyö lienee
työläintä. Pitää keksiä kehiin
samat pakaasit kuin lähdössäkin.
Aina tuntuu että mukava tuokio
päättyy. Tekeekin sen mutta tulee
tilalle uusia, seuraavalla kertaa
samaihin kuvoihin. Tuttuakin
tulee vastaan. Terkkuja Turun
suuntaan, mp ja kumppanit.
Eihän tässä pitkään kestä kun
olla taas tien päällä, nähdään,
kuullaan ja löydetään tuttuja
kuvioita. ■

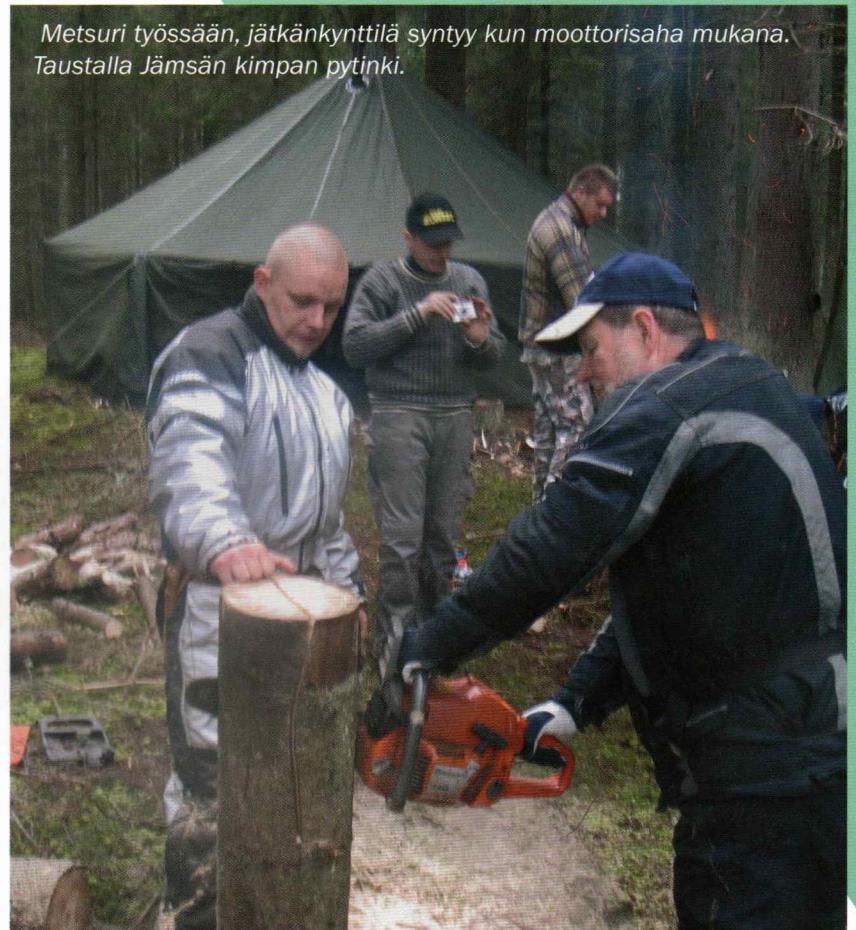

Tämän näköinen peli oli oikea pyörä. Rakentelua on riittänyt. Kettingit, harjateräksset ym. uusiorakenteet herättivät vähintäänkin huomiota, tien päällä voi joutua keskustelun kohteeksi. Valokuva Paavo Ojala.

Liikennemerkkiin sisältyy lisäkilpiä.

Osaavat kaverit asialla. Boxeri-koneen sylinteri on kuin tarjottimella. Palanut kannentiviste vaihtuu uuteen ja kotimatka sillä turvattu.

Metsuri työssään, jätkänkynttilä syntyy kun moottorisaha mukana. Taustalla Jämsän kimpan pytinki.

Route 66 moottoripyörä vanhan unelman tote

Kymmenen vuotta sitten sain käsiini kirjan joka kertoi Route 66:sta, ensimmäisestä väylästä läpi Yhdysvaltojen Chicagosta Los Angelesiin. Siitä lähtien olen ajatuksissani suunnitellut reitin ajamista moottoripyörällä, se kun on myös intohimoni.

Teksti ja kuvat:

Matti Juhani Ampio

Motoristi, eläkeläinen, erämies,
radioamatööri, yms. Nakkila.

Tarkoitus oli lähteä keväällä 2011, ja parin kaverin kanssa, heille tuli esteitä, ja suunnitelma muuttui tavallaan helpommaksi. Yksi ajellessa ei tarvitse miettiä muita, hutiin saa ajaa hallitusti, ja ajoinkin monta kertaa.

En tietoisesti ottanut navigaattoria pyörään, jonka muuten vuokrasin Chicagosta.

Syy navigaattorin poisjättämiseen oli se, että minulla ei ollut aikataulua, 3vko on ruhtinaallinen aika ajaa mantereen poikki. Lisäksi olisin menettänyt monta hyvää keskustelua, usein pitkiäkin, kysellessäni tietä. Kaikkialla kohtasin mukavia ihmisiä, vaikka kaikkialla kuulinkin periamerikkalaiset fraasit "hello, how are you", kerran testasin reaktion vastamalla: "I feel miserable".

Tämä tapahtui ennen aamukahvia, kerroin, että ennen aamukuppia minulle pitää kertoa kuka olen, mistä tulossa ja minne menossa. Oli kuulemma ihan sama juttu hänellä, tällä baarityöllä. Sen jälkeen kuppiin tuli kahvia riittävästi, ja muuten laihaa!! Harvassa paikassa sain kunnon kahvia, jota sitten ryystinkin varastoon.

Eka yö Chicagossa ja siirtymä aamulla taksilla Eagle Rider mp vuokraamoon, jossa pakkasin pyörän ja asensin siihen Geoff Mellingerin avustuksella mukaan ottamani pienen radioamatööritajuuksilla toimivan lähettimen sekä satelliittivastaanottimen koodai-

mineen.

Sitten liikenteeseen. Pienen jet lagin jälkeen siirtymä Chicagon liikenteeseen oli hiukan eri asia kuin Nakkila City, edes ruuhka-aikana. Hetken siellä autojen seassa melkoisessa helteessä mietin, että mitä ihmettä minä täällä teen! Mies joka hakee erämaan rauhaa muulloin. No, tuli huti hetimiten ja todetessani sen vedin rampilta ylös kääntyäkseen takaisin. Mutta rampin yläpäässä oli portti, valot, ja muovitötterö johon olisi pitänyt heittää kolikoita. Eli olin maksullisella toll roadilla.

Eihän minulla ollut ensimmäistäkään kolikkoakaan, olin varautunut kyllä nipulla taalan seteleitä, mutta se ei auttanut nyt. Odottelin aikani, jos joku tulisi taakseni ja vaihtaisi rahaa. Päätin kääntäytyä liikenne, mutta tälle rampille ei tullut ketään! Ajoin läpi ja ajattelin ottaa sakot sitten. Ei tätä kirjoitettaessa ole vielä kuulunut.

Illalla saavuin Dwightin pikkukaupunkiin jossa majoituin edulliseen pikkumotelliin. Ilta palalle mennessäni minut tunnustettiin huoltamon kassalla suomalaiseksi, puhumani lontoon murteen laadun perusteella! Voihan nenä, kas kun en koskaan koulussa ole ko. murretta opiskellut. No, siinä oli pari suomalaista motoristia myös kulussa, Kari ja Pekka.

Siirryimmekin paikallisen ravitsemusliikkeen puolelle illta meni mukavasti, nautin 1:n root

beer nimisen juoman, ainoa jossa ei ole alkoholia, mutta mukavaa meillä oli, vaan kummillakin oli edessä aikainen herätys, joten menimme jo 02 paikallista aikaa nukkumaan.

Seuraava aamu koitti, niinhän niillä on tapana. Tekstiviestit kotimaahan eivät oikein etene, varmaan Irenen mellastaminen itärannikolla aikaansai jumin teleliikenteessä. Päivästä tuli kuuma, sääihmisten mukaan oli menossa lämpimin kesä 75:n vuoteen. Ja meikä prätkällä liikenteessä. Mutta vain näin voi kokea matkan! Bloomington, Springfield ja route 66 museoita. harva se kylä. Jouduin taas hätämajoitukseen motelliin kun lämpötila yölläkään ei laskenut alle 30 C:n. Nyt olivat tekstaritkin menneet, Irenen mellastaminen oli Suomenkin uutisissa, amerikkassa taas ei muuta ollutkaan. Ja Yosemiteissa paloi metsää, taas.

Seuraavana päivänä siirryinkin jo Missourin puolelle, maisema muuttui kuin taikaiskusta vehreäksi ja kumpuilevaksi Illinoisin jälkeen. St Louisissa jälleen monia mielenkintoisia keskusteluja karttamerkeistä. Ko. kylä on muuten varmuudella Helsinkiä isompi metropoli, moderneja pilvenpiirtäjiä pilvin pimein. Mutta lonely rider ei niinku silleen saa kuvia kun hyppysen ovat muussa käytössä. En kuvannut kivitaloja.

Ohitettuani St Louisin hokasin

llä, utuminen

pikkuisen Camping kyltin, sinne. Ja se oli oikea ratkaisu, tavattoman viihtyisä leirintäalue kaikin mukavuuksin, ja ennen kaikkea sattui mukava porukka olemaan paikalla. Joten parkkeerasin pyörän viereen ja Spitfire Solo pystyyn, alla pehmeä nurmikenttä. Suihkun ja iltapalan jälkeen alkoi viereisellä kentällä tapahtumaan.

Pari tyttöä jo pikku vauhdissa tulivat metsästä puunrungon! kanssa ja nuotio syttyi vauhdilla. Minutkin pyydettiin mukaan, ja mikäs sen mukavampaa! Ryhmä oli aika monikansallinen, ja minä toin siihen yhden lisää. Ilta jatkui pitkään ja englannin sanavaraston lisäantyi taasen muutamalla sanalla, etenkin eräs saksalainen

kaveri puhui englantia, ei äidinkielenään, hitaasti ja selkeästi. Tulimme hyvin juttuun.

Kaskaiden tms. eläinten huumava mekastus puissa, ja tulella istuvan porukan iloinen nauru kristallinkirkkaan tähtitai-vaan alla jatkui pitkään. Lopulta härmän jätkän jet lagin uuvuttama olemus painui pehkuihin. Lampaita ei tarvinnut laskea, ja olen aika huono muutenkin matematiikassa, uni tuli heti.

Aamusella leirinnän toimistossa maukas aamupuuro ja voileipä, nyt, niin kuin monesti, onnistuin puhumaan itselleni ilmaisen kahvin, kun olin syönyt puuroulautaseni

ihan tyhjäksi. Matka jatkui Springfieldin ja Joplinin kautta Tulsaan, nyt pääosin vanhalla 66:lla. Mutkittelevaa kapeata tietä, jyrkkiä nousuja välillä, ja välillä vehmaiden puiden siimekseen sukeltava tie. Ja kuuma. Kohtasin yhden belgialaisen pariskunnan eräässä paikassa kun katselin karttaa, ja he olivat samalla lailla hukassa. Sitten ajelimmekin aika pitkään yhdessä.

Eräässä kohdassa tein traagisen havainnon, haukankatseeni paljasti julmasti hylätyn prätjän pensaikossa, Siinä meinasi mielenrauha mennä, onneksi sain

Pyörä Triumph Bonneville varusteissaan lähtöä vaille.

hillittyä itseni.

Matkalla ylitimme myös vanhimman yhä käytössä olevan sillan 66:lla, paikallisen tietäjän mukaan se on rakennettu 1920, vaikka taulu väitti toisin. Paikalla syntyi mukava keskustelu tietäjän ja tämän pariskunnan kesken. Ajelin Glaremoreen ja asetuin taloksi ilmastointilaitteen viereen. Silläkin alueella oli kuumin ajanjakso 75 vuoteen.

Suurin piirtein tässä kohdassa päätin muuttaa suunnitelmaa, ja lähteä Kalliovuorille päin, idea syntyi Karin ja Pekan suunnitelmasta käydä Pikes Peak nimisellä mäellä, 4,3km korkealla. Sekä siitä, että alueelle oli luvattu ennätyskuumaa, siis eteläisemmälle reitille. Laskin, että Kalliovuorilla olisi viileämpää.

Ratkaisu oli oikea, etelämpänä olisin paistunut, vaikka vanhat luut tykkäivätkin lämmöstä.

Chandlerissa törmäsin pieneen sympaattiseen prätäkämuseoon, siellä kulahtikin aikaa, omistaja oli alan mies, kutsumusta ja koke-musta riitti, ja Coca Colaa jäiillä ja ilman. Terävämpääkin olisi sekaan tullut, mutta koska takapihallansa ei ollut kunnon teltpapaikkaa, jätin

Mexican Hat, itse meksikolaista ei näkynyt, lienee roteva kaveri.

terävät väliin, ja muutenkin. Matka jatkui, Cuthrie ja yötä siellä.

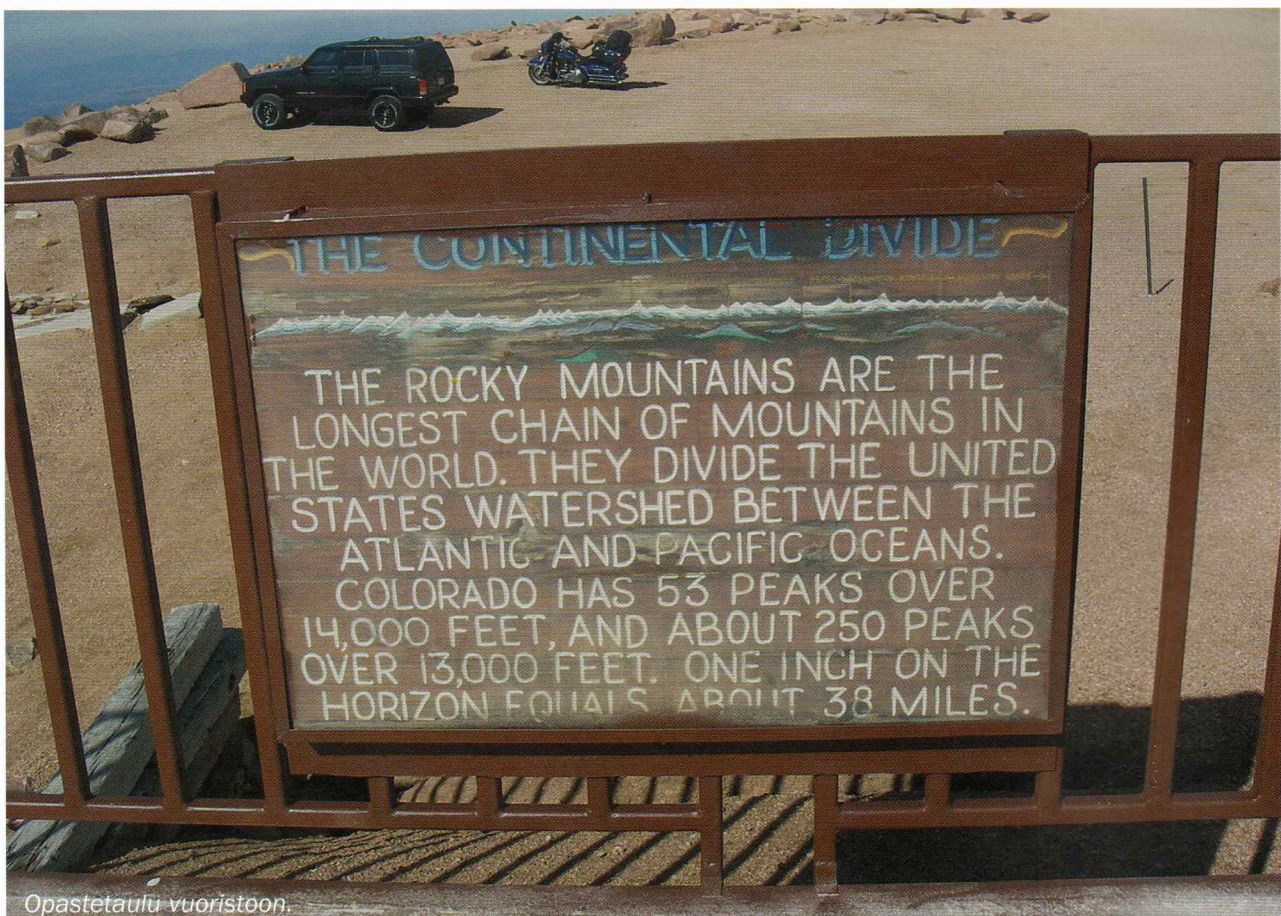
30.08

Aamulla matka jatkui tie 33 West, Waton, Oakwood, Woodward, Buffalo, Forgan ja Liberal.

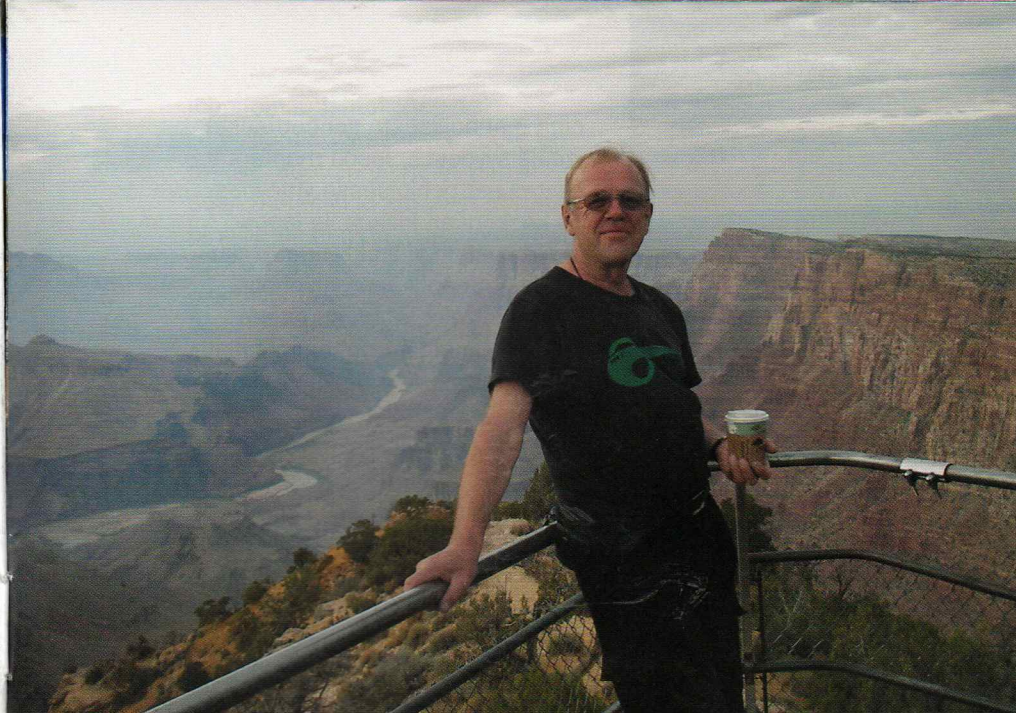
Päivän ajo valtaviens tasankojen läpi, paljon motoristeja joiden kanssa aina tuppasi jäämään

suustaan kiinni. Jotenkin rajoittuneella englannin kielelläni pärjää paremmin kun puhutaan prätkestä.

Pyrin kuitenkin olemaan pidättyväinen kuvatessani, kaikki eivät ehkä pidä siitä. Vallankin kun kuvani ovat koko maailman nähtävissä. Valtaviens tasankojen viljelykset kasteltiin semmoisilla koneilla, että kilometri oli pyörillä

Opastetaulu vuoristoon.

Kuuma kahvikuppi kanjonin reunalla iltahämyssä. Kuvaajana japanilainen turisti.

kulkevaa aitaa, kone kulki veden paineella, kuulin jälkeen päin

31.08

Muutaman epämääräisen näköisen koppakuoraisen nitistys huoneesta ja aamukahville läheiselle huoltamolle. Ainoa paikka jossa sattumoisin oli kunnan kahvia! Kysyinkin, että mistäs päin sitä ollaan. Tyttö oli saksalainen, ehkä aikanaan aseveljeyden myötä kahvinkeittotaito siirtyi Saksaan? Matka jatkui.

Colorado Springs, ja hieman ennen poikkesin Pikes Peak kilpa-ajoradalle joka on kuulemma aktiivisessa käytössä. Kyseessä on ovaalirata jossa ajetaan autoilla kauheeta vauhtia ympyrää. Portilla oli kaveri jonka ihmistuntemus oli omaa luokkaansa. Kun pysähdyin siihen, hän käski siirtää prätäkä puun varjoon, sitten käteen lyötiin pullollinen huurteista vettä. Se tarjoilu oli kohdallaan, kurkkuni oli kuiva kuin beduiinin sandaali.

Kaveri olikin entinen armeijan kommandomies. Kerroin, että niin minäkin, HämJp.

Olimme heti aateveljiä. Sain luvan ajella rata-alueella prätäkälläni. Teinkin pikku lenkin.

Samanaikaisesti vuoristossa oli kova ukkosmyrsky ja salamoi. Kun sitten saimme maailman parannettua ja siirryin prätäkälläni moottoritielle, tuli aikamoinen ongelma. Ukkosmyrskyn aiheuttamat syöksyvirtaukset olivat saavuttaneet alavammat alueet, ja olin hieman helisemässä pyöräni

kanssa. Sivutuuli oli niin raju, että piti tehdä aika rajuja kallistuksia vasemmalle, ja ennakoita edessäpäin koska sivutuuli jonkun maastoa, tms. esteen takia loppuu.

Ole siinä sitten 45 asteen kulmassa vasemmalle ja justiinsa oikealla hetkellä oikeat pyörän. Raja oli selvästi kyllä nähtävissä, hiekkaa ja muuta meni vaaka-suoraan tien yli, ja paljon, sitten kun se loppui, oli syytä saada prätäkä pystyyn nopeasti! Mikään muu ei hirvittänyt kuin viereiset autot. Mutta, puikoissa oli amerikkalaisia, tilaa tuli kummallekin puolelle! Pysähtyminen ei ollut mahdollista, mutta myrökkä ei onneksi kestänyt kauaa, ja pääsin kaupunkiin turvallisesti.

Mukava ja siisti motellikin löytyi. Suihkun jälkeen pikku purtava ja pyörän päälle. Nyt oli tarkoitus ajella ylös Pikes Peak nimiselle vuorelle, noin 20 mailia, miljoona mutkaa ja 4,3km korkeuteen. Nämä ruiskuprätäkät ovat kyllä hienoja vehkeitä, korkeuden vaikutusta kulkuun ei huomannut ollenkaan. En kyllä itsekään huomannut mitään erityistä vaikutusta korkeuden takia.

Matkalla tein pöyristyttävän havainnon. Väittivät, että joulu-pukki asuu pohjoisnavalla!! Menin oitis potkimaan ovea korjatakseni tuon törkeän vääryyden. Kukaan ei avannut.

Ylös mäelle pääsy maksoi jokusen taalan, mutta ei ihan perusteettomasti, matkalla oli tarkastuspisteitä joissa valvottiin, että

nousu sujuu hyvin. Nopeusrajoituskylttejä on ehdottomasti syytä noudattaa, kaarteet olivat jyrkkiä, ja liian suurella nopeudella vapaa pudotusta kaarteissa olisi tullut hieman liikaa! Tietä kunnostettiin monessa paikassa, ja varmaankin seuraavan nopeuskisan aikana tehdään uusia ennätyksiä huipulle ajossa.

Ari Vatanen on tehnyt jonkun luokan pohja-ajan taannoin. Minä en.

Huipulla oli huippuhintainen kahvila, mutta mahtavat näköalat.

Nautin tyylikkäässä kahvilassa kupillisen pikkurilli pikantisti pystyssä, ja odottelin junaa, mutta sitä ei kuulunut. (Sinne todellakin kulkee juna, hammasratasvetoinen, kyllä lämmitti vanhan rautatiemiehen sydäntä!) Lisäkatetta 14 taalan maksulle sai alastullessa puolivälin tarkastuspisteellä jossa autojen jarrujen lämpötilat mitattiin, ja liian kuumia piti jäädä jäähdyttelemään.

Tasanteelle Triumphin jarrut kyllä eivät olleet lämmenneet yhtään, moottori oli aika tehokas jarru, minut viitattiinkin ohi, varmaan kokemuksesta tiedettiin mikä oli tilanne prätäkällä. Aikomukseni oli mennä käymään Air Force Academy:ssä, paikassa jossa koulutetaan USA:n lentäjät ja kaikki oheistoimintoihin tarvittavat henkilöt.

Ajelin eteläiselle portille, ja ison kaapin kokoinen porttivahti ilmoitti minulle, että ei asiaa alueelle! Syy: minulla oli prätäkäsusteisani kaikki muu kunnossa, mutta tennistossut aiheuttiva hylkäykseen! Ei auttanut muu kuin palata hotellille. (jälkeenpäin katselin netistä kyllä, että se oli pätevä hylkäysperuste).

Hotellin pihalla pyöräni ketjuja rasvatessa tuli kanssani juttelemaan pariskunta, ja siinä sivusin vierailuyritystäni Air Force Academy:n alueelle. Sattumoisin heidän tyttärensä oli ko. Akate-miassa opiskelemissa hävittäjä-lentäjäksi! Ja he olivat menossa sinne vierailulle, minähän pum- ▶▶

Kulkuripojat reittisuunnittelussa. Heti kun mahdollista, soratielle.

mauduin mukaan. Kameran käyttö oli aika rajoitettua mutta hyvän kuvan koulutuksesta sai, ja ennen kaikkea vierailuni toteutui.

03.09

Seuraava päivä ja Kalliovuorten valtavat maisemat, poikkesin joissakin museoissa mm. alueella jossa intiaanit muinoin asuivat ja jossa on tehty paljon fossiililöytöjä.

Cimarronissa poikkesin tankkaamaan pikku leirintäpaikassa, ja koska simmu painoi. Ajattelin jäädä yöksi. Viihtyisä nukkavieru paikka, ja teltta pikku joen rannalle pystyyn.

Vastaanotto/ baari valmisti minulle maukkaan illallisen, tämän oli mukava paikka, kaukana luksuksesta, mutta homma toimi ja juttua riitti.

Illalla lähellä syttyi taas nuotio, ja vereni veti tulille. New Yorkilainen pariskunta siinä oli luontoretkellä. Tyttö ensimmäistä kertaa elämässään näki oikean nuotion!

En ole ennen paistanut suklaata, mutta nyt sekin tuli koettua, heillä oli iso levy tuuman paksua suklaata jossa oli paperi kahden puolen. Siitä murjottiin paloja.

Kerroin, että Suomessa tehdään sama makkaralle. Hyvää se kumminkin oli.

Aamusella matka jatkui, Black Canyon luonnonpuisto tarkastettiin, pohjallansa virtaa The rive Gunnison, josta laulujakin on tehty. Erämaata, ja turinoita prätkämiesten kanssa, ilmanala alkoi taas lämpenemään kun lähestyin Monument Valley:n aluetta.

Moab, ja mukava pikku leirintäalue, ja mukava saksalaispariskunta naapurina.

Tällä alueella, niinkuin melkein joka paikassa oli wlan verkko, joten vaikka en operaattoria löytänytään puhelimellani, sain viestit netin kautta kotiin. Sen lisäksi, että olin seurannassa aprs systeemin kautta. Siistit suihkutilat ja kun olin huuhdellut põlyt, olinkin taas kuin uusi mies.

Piipahdin lähikaupungissa, Moab, iltapalalla. Yöllä viileni ja sain nukkuttua hyvin pikku teltassani. Viereisellä moottoritieellä kyllä kuulemma rekat jyräsivät pitkin yötä, naapurin rouva valitti. Itse en sitä kuullut kun nukuin.

Aamusella Moab ja Glennin pato, yksi suurimpia USA:ssa, ja sen vaikuttava vierailukeskus. Monument Valleyn tyypillinen tolppavuorimaisema hämmötti taivaanrannassa. Siinä on ollut jollakin kova jopi kun on kasannut isoja kiviä toistensa päälle, vallankin Mexican Hat oli vaikuttava, siinä on ollut aika ähellys. Varovaisesti arvioisin hatun lierin leveydeksi 20 m ja paksuudeksi 3-4m.

Kayenta ja mukava pikku motelli, jonka henkilökunta näytti olevan Navajo intiaanien jälkeläisiä. Vaikka huomasin reservaatint alueella tienvieret täynnä tyhjiä kalja ja viinapulloja, joka kertoo alueen asukkaiden ongelmista aineen kanssa, motelli oli siisti eurooppalaisenkin mittapuun mukaan. Etenkin respan ystävällinen ja asiantunteva keski-ikäinen rouva jonka kanssa syntyi pitkä keskustelu lappalaisten ja intia-

nien mahdollisesta geneettisestä yhtäläisyydestä. Jospa mantereet ovat olleet pohjoisessa yhteydessä keskenään joskus, ja lappalaiset ovatkin viuhahtaneet pikku visiitille Amerikkaan? Alkoholin käyttö korreloi tähän suuntaan.

Katselin siinä myöhemmin illalla tähtitaivasta, ja Otavan asentoa kellonaikaan nähden kun Navajo rouva oli siinä vieressä, yönmustin silmin ihmettelemässä, että mitä siinä siinä pää kenossa katselet. Kerroin haikeana, että TUON tähden alla on kotomaani.

Respassa oli iso kirja, joka piti kuvata jotta voisin sellaisen tilata kirjastosta Suomessa. Se kertoi 1800 luvun intiaanien elämästä valokuvien ja tekstien.

Todellakin jotain samaa on vanhoissa lappalaisten kuvissa ja näissä kirjan kuvissa.

En muistanut kuvata sitä. Mutta se vaikutelma jäi, että intiaanit olivat kaunis kansa joka eli sopusoinnussa ympäröivän luonnon kanssa. Sitten tulivat kalpeanaamat.

Grand Canyon ja Desert wiew, pikku leirintäalue jossa oli hyvä järjestys ja siisteys. Pääsin jälleen asumaan teltassani, sametinpehmeä yö oli laskeutumassa kanjonin ylle, lähdin kuitenkin illalla käymään reunalla, mennessä kahvikuppi kouraan.

Muutakin väkeä oli liikkeellä, paljon japanilaisia ja yksi ruotsalainen pariskunta jonka kanssa kävelimme kanjonia alas aika matkan, mutta sitten pimeys pakotti palaamaan. Pimeys siellä on kuin black velvet, kirjaimellisesti. Menninkin teltalle otsalamppu päässä.

Seuraavana aamuna mahani oli ehkä hieman ihmeissään aamupalasta: suolapähkinöitä, papuja ja kylmää, mutta hyvää vettä. Ei kun menoksi, luuhasin varsinaisen Canyon Villagen joka oli muuttanut viime näkemän valtavasti. En viihtynyt siellä. Liian massiivinen paikka.

Williamsin suuntaan jatkui matka, välillä poikkesin tarkastamaan lentokonemuseon jonkun pikku kentän yhteydessä. Olin vähällä ottaa lennon kanjoniin, mutta säätilan takia siinä oli riski, ettei pääsekään lennolle. Olisi varmaan ollut upeaa katsella kyseistä

joenuomaa lentokoneesta!

Williams. Varsinainen route 66 pyydys, asetuin pieneen viihtyisään motelliin ja kuivasin telttani pihalla, oli nimittäin pieni vesisade Grand Canyonilla juuri kun olin pakkailemassa tavaroita. Spitfire kuivui tuossa tuokiossa, ja lähdin kaupungille.

Junat luonnollisesti tarkastin, ja sattumoisin juttelin kolleegani kanssa! Oli pikku sähkövika jos-sain kohtaa vaunuroikkaa. Sitten pikku välipala ihan pienen huoltamon sisällä! Niissä tuntui olevan kaikissa mahdollisuus kahviin, voi-leipiin ja jopa automaattipuuroon! Eli kuuma vesi ja puuroainekset tippuivat kuppiin, ja hyvää oli.

Iltapäivällä kaupunkiin saapui kymmeniä motoristeja, ja ainakin Ranskan ja Saksan kieltä kuuntelin. Illalla koitti ravintoloitsijoiden kulta-aika kun nämä ryhmät alkoivat illastamaan. Soitto soi, ja kaljaa kiikutettiin vauhdilla pöytiin. Vartaassa pyöri kokonainen eläin, mutta kun siinä ei ollut karvoja eikä sarvia, en lähde veikkaamaan mikä eläin.

Otin kyllä isekin semmoisen A4 kokoisin pihvin, jonka jälkeen

vannoin, että en enää ikinä syö mitään. Illan mittaan käytiin asian-tuntevia keskusteluja moottoripyörien tekniikasta. Kun kerroin, että minulla on 1962 mallinen 175 kuutioinen MZ joka kulkee 80kmh, minulle meinattiin kerätä kolehti uuden pyörän hankkimiseksi.

Kerroin, että on minulla isom-pikin, tämä pikkupyörä on lapsuuden haaveeni joka toteutui kun ostin sen romuna yhdeltä työkaveriltani. Sinä yönä valottiin pitkään, ja soitto soi. Kyllä oli hienoa, on se outo peli tuo prätkä, kaikki ovat heti tuttuja keskenään.

Aamulla 07.00 pystyy ilman herätyskelloa!!! No, jet lag teettää kaikkea hassua.

Oudointa oli, että edellisen illan juhlijat olivat jo lähteneet! Ihan kasteenraikkaina varmaankin. Seligman, ja siirtyminen vanhalle Route 66:lle, jolta jouduin poistumaan Kingmanin suuntaan, koska asfaltti oli karkea ja kuuma, en halunnut rengasrikkoo keskellä ei mitään.

Kingmanissa lounas. Ajattelin ajella katsomaan Hooverin padon uutta siltaa, mutta olen siellä jo aiemmin ollut, ja siltojahan

tämä maa on piukassa. Oikaisin Bullhead cityyn, siellä oli 107 F varjossa, ja lämpenevää luvattiin. Jos vieressä olisi ollut lumihan-kea, olisin hypännyt sinne!

Eli motelliin, siinä muuten saa olla tarkkana, ettei pistä ilma-
sointia liian kylmälle, voi tulla kipe-
äksi. Aamulla sopimushuoltamolle kahville ja puurolle, merkintöjeni mukaan sain muuten toisen hyvän kahvin täältä, keskeltä ei mitään.

Los Angeles

Rush hour in Los Angeles, on himpun pahempi kuin lauantai ilta Nakkilassa!

Kaameassa helteessä kohti Santa Monicaa, 6 kaistaa rinnak-
kain ja kävelyvauhtia eteenpäin. Siinä oli alamäki ja prätkä rullasi ilman, että piti koko ajan vaihtaa.

Niinpä vieressä auton ikkuna aukesi ja kaveri rupesi juttele-
maan pyöristä, meillä oli hauskaa, naperot päällistelivät nenä kiinni lasissa ulkomaan elävää.

Jenkkimotoristit ovat aika kylmäpäistä porukkaa, siellä saa ajaa prätkällä kaistojen välissä, ja todellakin kovaa siellä vedettiin, ▶▶

Tässä kaupassa on Route 66 merkistä tavaraa.

niin, että peilit heiluivat autoissa.

Sinä aikana kun olin San Franciscossa oli 2 motoristia liiskaantunut auton etuoveen, ja 1 meinannut palaa auton alle, siinä kun autoilija ei huomaakaan kaistaa vaihtaessaan välissä miljoonaa ajavaa motoristia.

Santa Monicasta siirryin Pacific ocean highway no1:lle josta yritin löytää kohtuuhintaista kahvipaikkaa. Semmoinen näkyikin, rannalla käveli kauniita ihmisiä. Ajoin parkkialueelle ja minulle osoitettiin paikka 5 taalan kohtuuhinnalla.

Muutin mieleni ja ajelin eteenpäin ja löysin edullisemman paikan jossa ei tosin kävellyt ihan niin kauniita ihmisiä.

Viimeinen yö Californian Los Alamosissa, Pikku motellissa jossa minut meinattiin buukata ilmastoimattomaan huoneeseen. Lähistöllä oli historiallisen monumentin näköinen vanha hotelli joka oli täynnä! Joku ryhmä varmaan kun muuten kaikissa paikoissa oli tilaa. Tapahtumaköyhä ilta, pitkä lenkki tuli tehtyä ja sitten iltakahvit jälleen pikku huoltamon tiloissa.

Seuraavana päivänä ajelin hiljalleen 1 tietä pohjoiseen kohti San Franciscoa jossa oli matkani päätepiste. Eräs matkani vaikuttavimpia näkymiä oli, kun mutkaisella tieosuudella vasemmalle suoraan mereen putoavan tien penkereen takaa nousi kotka, valkopäinen, siipeäkään liikautta-

matta nousevassa rinnetuulella, 10m minusta vasemmalle, jatkaen ylöspäin. Tiukka mutka ja prätäkälä liikenteessä, ei muuten paljon valokuvailta!

Eräällä taukopaikalla juttelin viehättävän Felician kanssa, hän oli Harrikalla liikenteessä, ollut jo 9 viikkoa! Jälkeenpäin hän kirjoitti joutuneensa onnettomuuteen ja Harrikka oli mennyt lunastukseen. Onneksi hän, niin kuin minäkin, käytimme koko ajan ajotakkia, joten luita ei ollut katkennut, hyvä tuuri.

Siellä ajeltiin paljon T-paita päällä ja ilman kypärää!

Half Moon Bay, ja ihan pihalla, siis minä. Istuin siinä prätäkän päällä kartta auki ja ihmettelin, kun siihen pyytämättä tuli kaveri juttelemaan ja neuvomaan. Aikaahan siinä meni, kun prätäkistä puhuttiin. No, annas olla, vartin päästä hän oli jo hiukan vaikean näköinen, ja sanoi, että pitää mennä vessaan pikkuhiljaa, ja kun perhekin odotti autossa!! Todella hienoa!

Siitä sitten San Mateo ja upea San Mateo bridge, pitkä, ja siellä ajetaan lujaa.

Maksullinen kaupungista ulospäin. Itse asiassa lahden ylittävä osuus on pengerrytetty, mutta silti laivoille tehty korkea silta oli upea kokemus ajaa.

Kahautinkin siitä sitten enoni pihalle maailmanmiehen ottein. Jälleennäkemisen riemu oli molemminpuolinen. Vietin San

Franciscossa jokusen päivän, ja palautin pyörän Eagle Riderin vuokraamoon vahingoittumattomana. (Tarkastuspöytäkirjasta kannattaa pyytää kopio, ettei synny jälkeenpäin ongelmia, samoin pyörä kannattaa tarkastaa sitä haettaessa)

Ajelin BART:illa San Franciscoon ja kävelin pitkä päivän tämän upean kaupungin nähtävyyksiä katsellen. Illalla enon ahlaslainen murre alkoi pikkuhiljaa palautua kun juttelimme ja ennen kaikkea saunoimme hartaasti.

Pitkään suunnittelemani Route 66 ajo on takanapäin! Paljon seurailin historiallista 66:tta, mutta poikkeama Kalliovuorille oli onnistunut ratkaisu. Niin kuin Lapin erämaassa tuntee itsensä terveesti pieneksi, niin myös Kalliovuorilla.

Kaikki meni suunnitellusti, eikä minkään näköistä vaaratilannetta tullut eteen koko matkan aikana. No, kyllä kerran lehtiharava putosi jonkun avolavan päältä ja pomppi siinä edessäni, muttei osunut. Ehkä se oli etiäinen, nimittäin kotona minulle ojennettiin lehtiharava käteen ilman sen kummempia elpymisaikoja!

Kaikki tapaamani ihmiset olivat mukavia ja avuliaita. Nyt jo suunnittelen uutta reissua, kutsu Chicagoon Timin ja Julian luo on voimassa, soon, sanoi Tim. Olisi kalareissu tiedossa. Hän ei tiedä, että olen Euroopan, mahdollisesti maailman huonoin kalamies. ■

Akkaralli

kokoontumisajo NAISILLE

8.-10.6.2012

Riistavallin metsästysmaja,
Riistavallintie 156, Ilmajoki

30:lle ensimmäiselle mökkimajoitus, loput omalla teltalla. Hinta mökissä 40 €/hlö ja telttapaikka 33 €/hlö
Hinta sisältää ateriat, ohjelman, kilpailut ja yhteisajon Lakeuksilla (säävaraus).

Yhteystiedot:

Seija Sampo

050-348 3747

seija.sampo@netikka.fi

TERVETULOA KAIKKI NAISMOTORISTIT ETELÄ-POHJANMAALLE, LAKEUKSILLE!

Pyynikin ajot 40 v.

Tampereen Pyynikillä ajettiin moottoripyörillä (sekä kolmena vuonna autoilla 1960-luvulla) TT- kisoja aina vuodesta 1934. Sodan aikana ei kilpailtu. Viimeisen kerran kilpailut järjestettiin vuonna 1971.

Rata muodostui Pyynikin näkötornilta lähtevästä tiestä ja lenkistä alempana pitkin Pyynikin-harjun reunaa aina takaisin näkötornille.

28.8.2011 järjestettiin Nokialla Nokian rengastehtaan koeajoradalla Pyynikin ajo- tapahtuma/ näytösajo.

Tapahtuman järjesti syksyllä 80- vuotta täyttävä tamperelainen Hämeen moottorikerho. Esintyjien rooleissa tapahtumassa olivat veteraanimoottoripyöräilijät ja heidän veteraanimoottoripyöränsä. Kuvasatoa näytösajon tunnelmista.

hannu vb

motoristi

42. vuosikerta ● 2012

Julkaisija:

Moottoripyöräkerho 69 ry, PL 769, 33101 Tampere

<http://www.mp69.fi>

mp69@mp69.fi

Ilmoitusaineiston toimitus:

Päätoimittaja

Oiva Lepola

Nilontie 1 B 8

35600 Halli

E-mail: motoristi@mp69.fi

Ilmestymisaikataulu vuonna 2012:

	Aineistot:	Lehti ilmestyy:
1.2012	10.2.	maaliskuu
2.2012	15.4.	toukokuu
3.2012	20.7.	elokuu
4.2012	1.11.	joulukuu

Muutokset mahdollisia.

Lehden painosmäärä:

Painos n. 2000 kpl. Jäsenpostitus kerholaisille ja yhteistyökumppaneille

Tekniset tiedot:

Painopinta-ala: 210 x 297 mm, leikkausvara 3 mm

Nelivärinen

Painomenetelmä: offset, rasteritiheys 70 linjaa, CMYK.

Ilmoituskoot ja hinnat:

1/1 sivu 210 x 297	400,00 €
1/1 sivu marginaaleilla 169 x 264 mm.....	400,00 €
1/2 sivu vaaka 169 x 130 mm	250,00 €
1/2 sivu pysty 82 x 264 mm	250,00 €
1/4 sivu vaaka 169 x 62 mm.....	150,00 €
1/4 sivu pysty 82 x 130 mm	150,00 €
1/8 sivu 82 x 62 mm.....	90,00 €
Takakansi 210 x 242 mm	450,00 €

Ilmoitusmateriaali painovalmiina pdf -tiedostona

mieluummin sähköpostiliitteenä.

Painopaikka:

Tammerprint Oy, Ahertajankatu 19, 33720 Tampere

Taitto:

Tmi Lehtiapu, Marja Rissanen, puh. 0400-733 612, lehtiapu@kolumbus.fi

mediakortti

Moottoripyöräkerho 69 ry
PL 769 33101 Tampere

Itella Green

Lähetä osoitteenmuutoksesi kerhon kotisivujen kautta
<http://www.mp69.fi/jaseneksi.html> tai postin osoitemuutuskortilla
osoitteeseen:

Tapani Aakkula
Keljontie 57
36420 SAHALAHTI

Pystymettässä nuotion ruokana iso kanto riitti jonkun aikaa. Valokuva Oiva Lepola.